Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

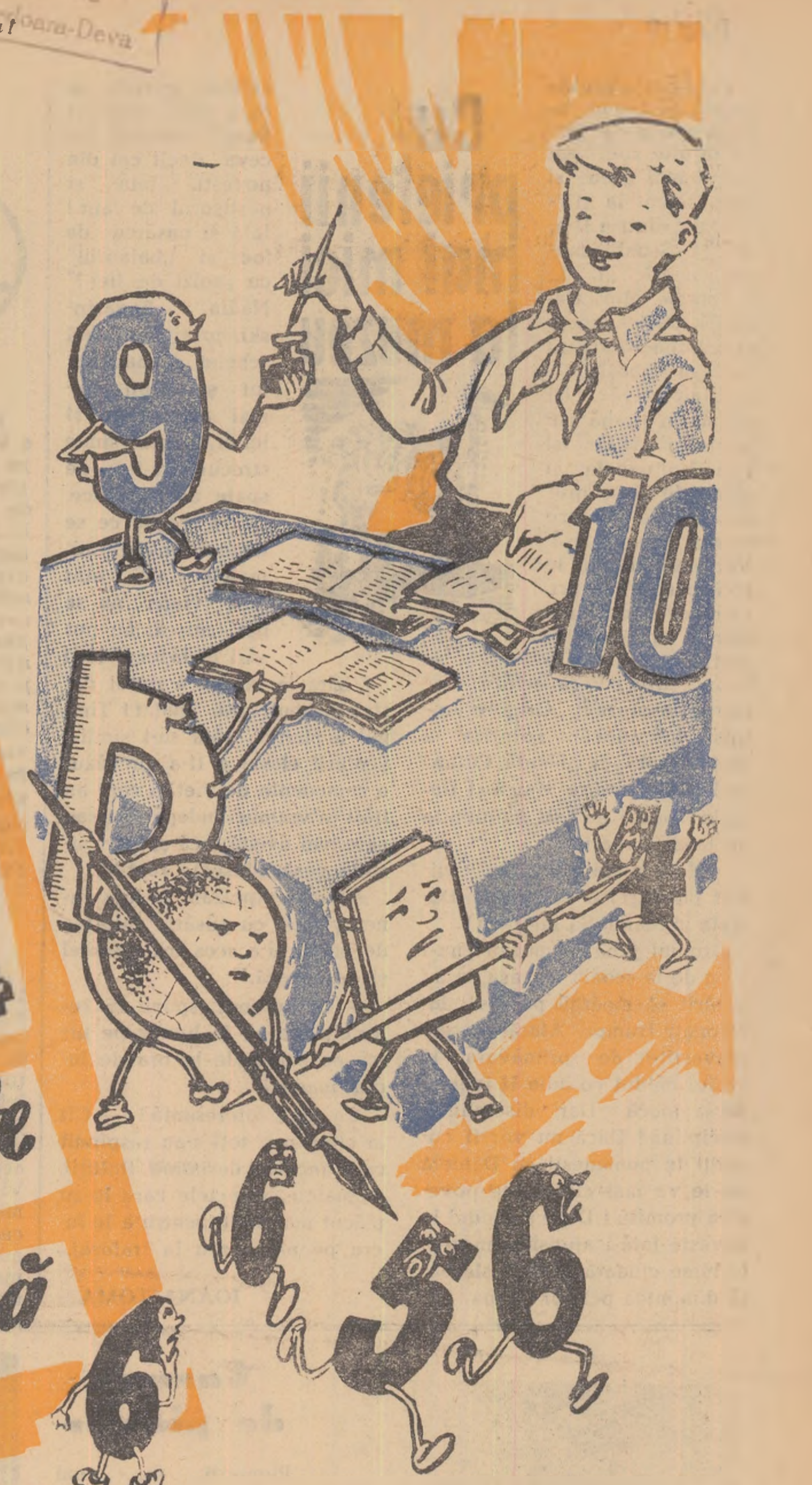
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI nr. 10 (742) * joi 10 martie 1960 * 8 pagini 30 bani

După cum vă amintiți, la jumătatea lunii decembrie 1959, în paginile gazetei noastre și-a făcut apariția un personaj nu tocmai simpatic, care a stîrnit numaidecît discuții... Este vorba, desigur, despre Georgică-jumătate-de-măsură. La drept vorbind, el nu a fost o noutate pentru nimeni; frățiori de-ai lui care se mulțumesc numai cu note de 5 și 6, „jumătăți de măsură", se aflau mai în fiecare școală. „Ce aveți cu mine, doar nu sînt corigent!" obișnuia el să le răspundă celor care-i făceau observații. Și totuși... Și totuși, deși nu este corigent, Georgică merge pe un drum greșit: drumul lipsei de pasiune, drumul muncii de mîntuială. In chip firesc, dintr-un elev care învață de mîntuială va ieși un om care muncește de mîntuială.

Asemenea oameni nu vor putea să răspundă întotdeauna cu toate puterile lor la îndeplinirea sarcinilor mari puse în fața poporului nostru, de construirea socialismului.

*Dar Georgică al nostru nu trebuie să ajungă pînă acolo! De aceea, la discuția inițiată în paginile „Scînteii pionierului", foarte mulți pionieri au ținut să-și spună cuvîntul, să-l descopere fiecare pe Georgică din clasa lui, să-l ajute. Pe adresa redacției au sosit nenumărate scrisori. In unele unități și detașamente s-au ținut chiar adunări în care pionierii și-au arătat cu hotărîre părerea despre cei care mai procedează încă asemeni lui Georgică, despre cei care se mulțumesc cu note de 5 și 6. **Lupta împotriva notelor „de mijloc", împotriva mediocrității la învățătură a fost declarată!***

GEORGICĂ FOST jumătate de măsură

De ce am pornit să ne războim cu notele de 5 și 6?

„De ce-am pornit să ne războim acum nu numai cu notele sub limită ci și cu notele de 5 și 6? scrie pioniera *Luminița Doina Nestianu*, din clasa a V-a de la Școala de 7 ani nr. 1 din *Moinești*. Și cu aceste note se poate trece clasa, ar putea spune Georgică — jumătate-de-măsură. Da, dar ele sînt oglinda unei superficiale pregătiri pentru viață, pentru munca viitoare. Se pot mulțumi atunci pionierii cu rezultate slabe în munca de învățătură? Hotărît, nu! Înainte, pe vremea burghezilor și moșierilor, copiii oamenilor muncii învățau carte în condiții foarte grele, iar alții nu aveau posibilitatea să învețe. Acum, însă, prin grija partidului, copiii celor ce muncesc se bucură de toate drepturile. Avem școli, locuințe bune, biblioteci. Palate și Case ale pionierilor, vara ne odihnim în tabere la munte și la mare. Nu ne mai rămîne decît un singur lucru, o datorie: să învățăm cît mai bine, pentru a putea deveni buni muncitori, constructori de nădejde ai comunismului. De aceea, notele noastre să fie numai de la 7 în sus! Să învățăm cu toții foarte bine! Să terminăm cu jumătățile de măsură!"

Pentru onoarea unității și a detașamentului de pionieri

„Pentru onoarea unității și a detașamentului de pionieri nu trebuie să avem printre noi nici o „jumătate de măsură". Cea dintîi sarcină pionierească despre care vorbește Regulamentul organizației de pionieri este aceea de a învăța bine, ne scrie *Elena Sîrghie*, președinta unității de pionieri de la Școala de 7 ani din comuna *Păltiniș, raionul Darabani, regiunea Suceava*. Iată, în școala noastră învață un pionier care se numește Mihai Gheorghe. Detașamentul din care face parte are realizări frumoase dar, pînă cînd Mihai, nu va deveni un pionier adevărat, detașamentul său nu va putea fi socotit fruntaș! Aceasta înseamnă, desigur, că detașamentul va trebui să-l ajute mai mult pe Mihai, dar, mai înainte de aceasta, înseamnă că Mihai însuși trebuie să-și dea mai multă osteneală pentru onoarea detașamentului și a unității de pionieri din care face parte! Un pionier care, cînd îl întrebi de ce are numai note de limită îți răspunde „Ce te doare, bine că-mi iese media!" nu poate fi o mîndrie pentru detașamentul său, ci dimpotrivă..."

Ceea ce trebuie să ne pună pe gînduri...

„Și în unitatea noastră există „jumătăți de măsură", ne scrie *Maricica Florea*, de la Școala de 7 ani din comuna *Suraia, regiunea Galați*. Ceea ce am observat la acești pionieri care se mulțumesc cu note de 5 și 6 este că și în alte împrejurări se comportă la fel. La muncile de folos patriotic tot ei sînt cei care vin cu întîrziere, care lucrează slab, fără spor. De asemenea, glasurile lor sînt cel mai puțin auzite în adunările pionierești, iar cînd în unitate se ia vreo inițiativă, ei nu sînt niciodată printre cei dintîi care să o sprijine. De aceea, noi nu luptăm numai cu notele de 5 și 6 ci și cu lenea, cu nepăsarea!"

Doi Georgică-gemeni!

„În unitatea noastră, ne scrie *Alexandru Vlad*, de la Școala de 7 ani nr 3 *Sebeș, regiunea Hunedoara* avem doi Georgică-gemeni! Este vorba de Ion Toma și Gheorghe Mercurean. Amîndoi își făceau temele de mîntuială, pe jumătate, luau note de 5 și de 6 și se simțeau foarte bine în situația asta pînă ce le am atras noi serios atenția.

Discuția „Georgică-jumătate-de-măsură" din „Scînteia pionierului" ne-a pus însă pe gînduri. Am hotărît să-i ajutăm mai mult pe cei doi. Acum, ei s-au mai îndreptat, dar ne vom ocupa de ei pînă cînd vor ajunge printre fruntași".

Scrisorile de mai sus nu sînt decît o foarte mică parte din noianul plicurilor sosite la redacție pe marginea discuției „Georgică-jumătate-de-măsură". Unele dintre ele au apărut în gazetă, le-ați citit cu toții. Altele, deși n-au apărut, ne-au fost de mare ajutor. Așa, de pildă, scrisorile semnate de Zenovia Rășcanu, *din Reșița;* Dana Condor, *din Baia Mare;* Mihaela Istrate, *de la Școala medie nr. 3 din București;* Florica Roman, *din comuna Sîntana, reg. Oradea;* Amarilia și Florica Paveliu, *din comuna Drănic, reg. Craiova;* Elena Sopincean, *din comuna Dărmănești, reg. Suceava;* Vasile Vamoș, *de la Școala medie nr. 1, Tg. Mureș;* Maria Farcaș, *din comuna Așchileul Mare, reg Cluj;* Vasile Boicea, *din comuna Vîlcele, reg. Pitești;* Doina Stancu, *de la Școala de 7 ani nr. 6, Tecuci și mulți alții.*

Am vorbit destul și cu multe amănunte despre purtările nepotrivite ale lui Georgică-jumătate-de-măsură și ale celor de felul lui. E timpul acum să trecem la treabă, adică să-i ajutăm să se îndrepte. În chip firesc, mulți dintre cei care ne-au scris s-au referit în scrisorile lor și la cealaltă discuție din paginile gazetei noastre și anume la discuția „Învață tu bine, dar ajută-l și pe tovarășul tău" *Într-adevăr, aceasta e soluția cea mai potrivită. Trebuie ajutați permanent, în special cei care învață slab. Acest ajutor trebuie să decurgă într-un mod organizat. El trebuie să stea în atenția colectivelor de conducere ale detașamentelor și unităților care nu se vor mărgini doar la organizarea ajutorului la învățătură, ci vor controla și felul în care decurge acest ajutor.*

De aceea, pe toți pionierii care ne-au scris la discuția „Georgică-jumătate-de-măsură" îi invităm să ne scrie în continuare la rubrica „Învață tu bine, dar ajută l și pe tovarășul tău".

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI PE ADRESA REDACȚIEI A SOSIT O TELEGRAMĂ

Dragi tovarăși pionieri, la început am fost foarte necăjit — stop — și mi-a fost tare rușine pentru cele spuse în legătură cu mine — stop — am fost supărat dar cînd am început să citesc scrisorile voastre cu mai multă atenție — stop — am văzut că aveți dreptate — stop — m-am apucat să învăț serios, să iau notițe în clasă — stop — acum citesc lecțiile de mai multe ori — stop — și-mi fac toate temele — stop — ieri am luat nota 8 la matematică, primul meu 8, și cred că trebuie să vă mulțumesc și vouă pentru aceasta — stop — de acum, nu mă mai opresc pînă la 10 — stop — vă dau cuvîntul meu — stop!

Cu bine,
GEORGICA, FOST JUMATATE DE MASURA

Cu prietenii mai mici la muzeu

Cele patru ore de școală au trecut astăzi mai greu decît în alte zile. Au trecut mai greu și uite, acum, la sfîrșit, cei dintr-a II-a, de la Școala medie mixtă „I. L. Caragiale" din Capitală, căci despre ei e vorba, parcă nu se simt obosiți.

Dimpotrivă. Își string în grabă caietele și cărțile, își pun paltoanele și mănușile și se grăbesc să se alinieze frumos, lîngă ușă. Vor pesemne să le facă o surpriză prietenelor lor mai mari, pionierelor dintr-a 7-a care le-au promis că astăzi vor merge la muzeul „Grigore Antipa". Într-adevăr surpriza a fost deosebit de plăcută. Ortansa Radu, Victoria Muică și Daniela Toader au fost mulțumite de micii școlari.

— Iată niște adevărați viitori pionieri! a exclamat Daniela zîmbind. Să mergem!

Drumul pînă la muzeu nu-i lung de la școala lor, așa că au hotărît să meargă pe jos, încolonați frumos. Afară soarele prevestitor de primăvară și vîntul călduț ce adia îi îndemna la joacă. Dar disciplina-i disciplină! Dacă nu vor fi cuminți te pomenești că Daniela nu le va mai citi mîine povestea promisă! Dar cu gîndul la poveste iată-i ajunși la muzeu. O lume ciudată li se desfășoară dinaintea ochilor! Irina Niculescu privește cu ochi mari peștii și fluturii colorați mai ceva decît cei din povești. Iată și peștișorul de aur! Iată și pasărea de foc și „balaurul" cu „solzi de fier!" Nadia Rogazinski, privind uriașul schelet al mamutului și ochii fioroși ai tigrilor și leilor, parcă simte strecurîndu-i-se pe spate un fior rece. Dar n-are de ce se teme! Toate animalele aici sînt fără viață, nu se pot mișca, nu pot sări de la locul lor!

Vizita la muzeu a durat destul de mult. Dar ciudat! Timpul a zburat fără să-l simți... Școlarii clasei a II-a au văzut o sumedenie de viețăți care au trăit în vremuri îndepărtate sau care mai există încă și azi, animale, păsări, insecte, reptile...

Adriana Apolzan, în fața unei vitrine cu păsări colorate de baltă, și a scos un carnețel și desenează.

— Le desenez, spune ea celorlalți, ca să le lucrez pe urmă pe șervețele la ora de lucru manual.

Ce idee interesantă! — Cît ai clipi, mai toți s-au răspîndit care încotro desenînd fluturii, animalele, insectele care le-au plăcut mai mult, pentru a le lucra pe pînză sau la traforaj...

IOANA TOMA

Din viața pionierească

NE PREGATIM CU DRAG

Pentru noi, pionierii claselor a VII-a, instrucțiunile cu privire la acordarea distincțiilor pionierești prevăd și condiția de a cunoaște organizația U. T. M. îndatoririle și drepturile utemiștilor. Noi am avut o adunare de detașament unde am discutat ce avem de făcut pentru a îndeplini această condiție. Hotărîrea de a începe cît mai repede pregătirea i-a bucurat mult pe pionierii noștri, mai ales că unii dintre noi vor deveni în curînd utemiști. Încă de la sfîrșitul trimestrului I tovarășul Berg Iosif, instructorul superior de pionieri, ne-a vorbit despre organizația U.T.M. Discuțiile, pe care le purtăm pe grupe sau în adunările pe detașament, despre Statut și organizația U.T.M., sînt rodnice. Pionierii noștri își însușesc multe cunoștințe noi. Dintre pionierii care participă cel mai activ la discuții și care îi ajută și pe alții sînt Mircea Bărbiță, Agneta Heveschi, Ioan Dota, Ioan Schllet, Gheorghe Voșin și alții. Pe lîngă aceasta, noi mai studiem cărți și broșuri despre trecutul de luptă al uteciștilor, de asemenea, am mai făcut și colțul U.T.C. pe unitate.

Pionier IOAN TONȚA
cl. a VII-a
președintele unității de la
Școala de 7 ani, com.
Frumușei, raionul Arad

Cu cîntecul pe buze

Activitatea noastră pionierească este, pe zi ce trece, tot mai bogată, mai frumoasă. Fiecare acțiune ne apropie parcă de ziua cînd vom primi distincțiile pionierești. Alături de celelalte condiții trebuie să știm și cîntece pionierești, poezii despre patrie și partid. Pentru aceasta, detașamentul clasei a VII-a B a chemat toate detașamentele într-un concurs pe această temă. Acum, la fiecare adunare de grupă sau detașament se învață cîntece. Mai mult, în fiecare zi ne începem cursurile cu „Imnul R.P.R." și le terminăm cu un cîntec revoluționar ca „Sîntem stegari", „Steagul partidului", „Sirena lui Roaită". La fel, tot cu cîntecul pe buze, mergem și la acțiunile de folos patriotic și la activitățile noastre pionierești. Cîntecul, poezia, fac ca viața noastră pionierească să fie tot mai frumoasă, mai veselă.

Pioniera VASILICA PĂDURE
cl. a III-a B
Școala de 7 ani nr. 1 Breaza,
reg. Ploești

TREI PIONIERI

Sînt vecini. Primul, Valer Teodorescu, dintr-a IV-a B stă în blocul 19. Al doilea, Toader Buda, dintr-a III-a, și cel de-al treilea, Dionisie Nădășan, dintr-a III B, locuiesc în blocul 20, al minerilor din Petroșani. Împreună merg la Școala de 7 ani nr. 1 unde învață, împreună și revin acasă. Orele de învățat, cît și orele libere, și le-au programat cam în același fel.

La toate acțiunile sînt alături, fie că e vorba de colectat fier vechi, de îngrijit iepurii de la „ferma" unității lor de pionieri sau de îndeplinit vreo altă sarcină de organizație. Și toți trei susțin că nu trebuie să cauți cine știe ce prilejuri deosebite pentru a arăta că ești pionier adevărat.

...Era aproape seară. Toți trei pionierii se întorceau de la școală. În fața intrării la scara blocului 20 din cartierul „Dimitrov" văzură o femeie, stînd în fața unei grămezi mari de lemne. Din cînd în cînd femeia lua cîte un braț de lemne și-l ducea în magazia aflată la subsol.

— Hai să ajutăm femeii, spuse Valer, cel mai mare dintre cei trei.

— Bine, zise Toader, hai s-o ajutăm să care lemnele în magazie...

Zis și făcut.

În felul acesta, femeia, ajutată de pionieri, a putut să ducă în magazie toate lemnele încă înainte de căderea întunericului.

I. STRĂUȚ

Carnete de pionier

Pionierii din mai multe unități din Capitală au trăit, mai zilele trecute, un eveniment de seamă: celor mai destoinici dintre ei, membri ai colectivelor de conducere, fruntași în munca de învățătură și în activitatea pionierească, li s-au înmînat primele carnete pionierești. În ele li se vor trece, rînd pe rînd, condițiile pe care le-au îndeplinit pentru dobîndirea distincțiilor pionierești. Pionierii de la Școala de 7 ani nr. 154 au avut în mijlocul lor, la adunare, și oaspeți de seamă. **Iată în prima fotografie** pe tovarășa Maria Mihalache muncitoare bobinatoare, fruntașă a uzinelor „Glement Godwald" felicitînd cu căldură pe unul dintre pionierii care a avut cinstea de a primi, printre primii, carnetul de pionier. **In fotografia a doua,** un aspect de la adunarea pionierilor de la Școala de 7 ani nr. 124.

CE-I DE FĂCUT?

Petre stă iar rezemat de gardul școlii, gîndindu-se la ceva. „Iar e supărat" șușotesc cei mici, dintr-a III-a. Dar niciunul nu îndrăznește să se apropie. Ar putea să le zică ceva... El e doar într-a VII-a și în afară de asta e și președinte de grupă...

De unde să știe ei că Petre e supărat tocmai din cauză că e... președinte de grupă? Nu poate face el în așa fel încît să aibă o grupă fruntașă? La început, n-avea impresia asta dar acum, de cînd cu Maria... Numai ea nu vrea să învețe. În fiecare zi vine cu alt motiv: „M-a trimis mama la mătușa", „Am făcut mîncare, că mama e bolnavă", „A trebuit să păpușesc și eu tutun"... Și notele proaste se țin lanț... „Am discutat-o în grupă, i-am spus de zeci de ori că din cauza ei grupa rămîne în urmă, dar degeaba... Maria Tuharu n-a făcut nici un pas înainte... Ce-i de făcut? se întreba Petre. Pînă anul trecut a învățat bine, iar acum... O să trebuiască s-o mustrăm strașnic!" își spuse în gînd Petre. Și ridicînd dintr-odată capul porni hotărît spre clasă. De altfel tocmai suna clopoțelul. Recreația se sfîrșise...

Ce-i de făcut? Oare după această nouă mustrare, Maria o să se schimbe? Hotărît, nu. Oare nu te-ai gîndit, Petre, că și voi puteți fi de vină puțin? Nu crezi că numai cu observații și mustrări o intimidați mai mult decît o ajutați? E singură. Voi, ceilalți, sînteți prieteni toți, vă mîndriți cu notele voastre bune, aveți în mînă firul lecțiilor. Maria l-a scăpat. Fiecare notă slabă e pentru ea o nouă mustrare, o nouă dezaprobare din partea voastră. Încercați să vă apropiați de ea, chemați-o să vă faceți lecțiile împreună, iar dacă nu vine, mergeți voi la ea... Dacă ia o notă mai slabă nu săriți imediat să-i faceți observații. N-ar fi mai bine s-o ajutați mai temeinic, s-o încurajați? Căci fără îndoială Maria nu-i fată rea. S-a depărtat numai de voi și de preocupările voastre.

Scoala de 7 ani din com. Mihăilești, reg. București

I. ZAMFIR

„De mîntuială" face „cantină" pentru păsărele

Din „Iunîi naturalist"

PRIN SALILE UNEI CASE DE PIONIERI

Iarna nu-şi ia uşor rămas bun de prin părţile Moldovei. Aşa se întîmplă şi în Bacău. Pionierii de aici însă nu lipsesc de la acţiunile patriotice, artistice, sportive, iar la Casa pionierilor, în aceste zile, sălile devin neîncăpătoare. Să-i urmărim puţin la lucru dincolo de zidurile care-i despart pe micii pasionaţi ai tehnicii, pe artiştii de mîine, pe harnicele cusătorese, pe viitoarele chimiste.

De la mine pîn' la Dan...

— Ti-ti-ta ti-., ti-ti... răsună scurt aparatul Morse la care transmite Ion Aldea. Bucuria acestei victorii i se citeşte în sclipirile ochilor. Sînt aceleaşi sclipiri din seara cînd a privit minunăţia de pom de iarnă iluminat în toate culorile. Electrificarea pomului era tot o victorie a lui. Alături, liniştit, lucrează Constantin Buhoru. E parcă încruntat, dar pînă la urmă faţa i se luminează: lipiturile cu ciocanul letcon nu se învaţă aşa uşor. El e însă în clasa a IV-a şi nu vrea să rămînă în urma celorlalţi pe care-i poţi auzi discutînd cu aprindere.

— Alo... Dan!

— Aici Liviu! îi răspunde din celălalt capăt al firului.

— Mă auzi bine?

— Perfect, răspunde Liviu Drăgulescu, mîndru de reuşita operei lor. De altfel Dan e şi constructorul difuzorului din bucătăria casei şi al mai multor aparate de radio cu galenă pe care le-a dăruit prietenilor mai mici din cartier. Aşa că de bună seamă prestigiul şi admiraţia cu care e privit acum de „picii" din vecini sînt bine meritate. Toată iscusinţa în ale constructiilor, acești pasionaţi „tehnicieni" au căpătat-o la Cercul de telecomunicaţii al Casei pionierilor.

„Răţoiul îngîmfat"

Coale albe, creioane, pensule şi culori, multe culori. Copii aplecaţi asupră-le lucrează. Şi te întrebi ce va apare pe foaia fiecăruia? Ce va apare din mînile celorlalţi care au primit doar cîte o bucată de lut? Sanda Dăscălescu se grăbeşte totdeauna să ia lucrul cel mai uşor. Se plictiseşte şi pînă la urmă tot n-o mulţumeşte ce-a făcut. Şi nici n-o poate mulţumi. Elena Racu însă e cea care soseşte prima la cerc şi pleacă ultima. Lucrează mult şi tot i se pare că timpul e prea scurt. Dar desenele ei după natură, cele din imaginaţie sau stilizările sînt din cele mai reuşite.

Iat-o pe Victoria Corvin. Modelează un răţoi. Pînă aici totul e simplu. Dar ea vrea ca lucrarea să fie intitulată „Răţoiul îngîmfat" şi de aici vine toată bătaia de cap. Lutul pare ascultător sub dibăcia degetelor ei şi totuşi... a apărut un răţoi ca toţi răţoii... De ce s-o numi acesta îngîmfat? Trebuie să-i schimbe linia, dar cum? Frămîntările Victoriei le ghiceşti după încreţirea frunţii. Dar, deodată, îşi îndreaptă spatele şi priveşte pe deasupra capetelor din jur.

— Am găsit! parcă spune faţa sa zîmbitoare. Şi se apucă să lungească gîtul răţoiului. Da!... foarte bine... răţoiul îngîmfat merţea cu ciocul pe sus, dar cel lucrat de Victoria pare mai mult speriat. Tot nu-i bine! Şi Victoria strînge în pumnul ei mic bucata de lut care devine deodată fără nici o formă. Tema e grea, dar ea şi-a ales-o. O ia de la capăt cu lucrul pînă reuşeşte. La sfîrşit toţi sînt încîntaţi. Ochiul exigent al tovarăşei profesoare priveşte cu atenţie şi dă verdictul: Da, într-adevăr, e un răţoi îngîmfat!!

Victoria e mulţumită.

Pioniere ca Victoria mai sînt în cercul de artă plastică. Ele ştiu acum ce înseamnă munca artistică.

*

Intr-un cerc sau altul, în Casa pionierilor din Bacău, oricît ai zăbovi, îţi pare scurt timpul ca să trăieşti alături de pionieri, bucuriile reuşitei la o experienţă de chimie sau a unei victorii la tenis de masă. Totul e însufleţit, interesant.

FLORICA BĂLAN

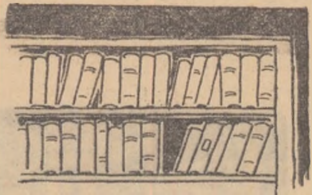
Corespondenţii speciali ne relatează

Cei mici se pregătesc

În curînd şcolarii mici, din clasa a II-a, vor trăi un mare eveniment: vor fi primiţi în organizaţia de pionieri! În cinstea acestei zile se pregătesc cu mult suflet. Învaţă mai bine, îşi scriu temele cu multă sîrguinţă şi... pregătesc un bogat program artistic. Împreună cu pionierii din-tr-a VII-a participă la strîngerea fierului vechi şi a hîrtiei precum şi la alte acţiuni patriotice.

ELENA MIHALACHE
Şcoala de 7 ani Prejba de sus, com. Cătunu raionul Videle, reg. Bucureşti

Prietena noastră, biblioteca

Cum a sunat de recreaţie, larma şi voioşia a şi pus stăpînire pe toate sălile din şcoală. Ba nu... a rămas una, în care continuă să domnească liniştea! E biblioteca. Aici vin în fiecare recreaţie mulţi pionieri. Unii se interesează ce cărţi noi au mai apărut, alţii le schimbă pe cele citite. Şi din cele 6.118 volume cu care este înzestrată biblioteca, îţi poţi alege ce carte vrei. Tovarăşa Speranţa Olariu, bibliotecara şcolii, este ajutată cu drag de pionierii Liviu Popovici, Gheorghe Balica, Ladislau Weiss şi alţii care fac de serviciu pe rînd. Biblioteca ne este de mare ajutor. Ea ne cheamă zilnic să aflăm bogăţiile ce se ascund între paginile volumelor ei.

VASILE BOGDAN
Şcoala medie nr. 4, Timişoara.

O seară cu... Topîrceanu

Pionierii din grupa noastră şi au petrecut împreună de minune, una din serile trecute! După ce s-au împărţit pionierilor adrese de la prietenii din ţară şi de peste hotare am citit fabulele „Bivolul şi coţofana", „Boierul şi argatul", „Leul deghizat" şi „Ciţi ca voi" ale poetului George Topîrceanu. După aceea am discutat aprins despre morala fiecăreia dintre ele. A fost o seară care ne-a plăcut tuturor.

FENYA FISCHLER
Şcoala de 7 ani nr. 3, Bacău

Destinaţia: Reşiţa

În curînd va lua drumul Reşiţei şi cantitatea de 2.000 de kg fier vechi pe care au strîns-o pionierii unităţii noastre în numai cîteva ore. Pionierii au muncit cu mult drag şi fără odihnă. Îţi era mai mare dragul să-i priveşti cercetînd, după ce-şi cereau încuviinţarea, prin ogrăzile sătenilor şi cum ieşeau cu braţele încărcate de fier vechi. Acţiunea continuă.

GHEORGHE CIULPAN
Şc. de 7 ani
com. Simian, raionul Turnu Severin

Viitorii pionieri

După ore, un grup de pionieri din clasele a VI-a şi a VII-a de la Şcoala medie „Tudor Vladimirescu" din Roşiorii de Vede au rămas la Camera pionierilor. Unii rînduiau steagurile detaşamentelor, aşezau mai frumos glastrele cu flori, alţii aranjau scăunelele pentru oaspeţii care trebuiau să sosească din clipă în clipă. De mult se gîndiseră ei să-i invite la Camera pionierilor pe cîţiva şcolari din clasa a III-a.

Oaspeţii nu s-au lăsat aşteptaţi. Erau şi ei nerăbdători, şi la ora fixată au sosit. Bucuria a fost la fel de mare şi pentru unii şi pentru alţii. Constanţa Drăgoiescu, Viorel Ursu şi alţi elevi fruntaşi la învăţătură din clasa a III-a au aflat o mulţime de lucruri de la Livia Toacsen preşedinta unităţii: despre cravata roşie, despre ce înseamnă să fii pionier. Pioniera Viorica Apostol le-a povestit multe despre colţul U.T.C., despre drapelul unităţii, despre toboşari şi gornişti. Tot atunci, Nicu şi Elena din detaşamentul II i-au învăţat un cîntec pionieresc şi un joc pe care l-au jucat împreună. A fost foarte frumos!

De multe ori pionierii vin în clasa a III-a şi-i ajută pe cei mici la problemele mai grele, îi ajută să înveţe mai bine. „Viitorii pionieri trebuie să aibă numai note foarte bune" le spunea Nicu.

Prietenia celor mici cu pionierii s-a întărit. Îi vezi tot mai des împreună. Acum, şcolarii dintr-a III-a aşteaptă cu nerăbdare ziua cînd vor primi cravata roşie, cînd vor fi şi ei pionieri.

LIDIA VIŞAN

EI AU NUMAI NOTE FOARTE BUNE

NELI BLIDARIU, cl. a IV-a, Şcoala de 4 ani – Birza, reg. Timişoara.

IOAN MUREŞAN, cl. a IV-a, Şcoala de 7 ani – Groşi, reg. Baia Mare.

CONSTANŢA NEAŢĂ, corespondentă specială a unităţii, cl. a VII-a, Şcoala de 7 ani – Curtişoara, reg. Piteşti.

ŞTEFAN SIKZAI, cl. a IV-a, Şcoala de 4 ani – Vaşcău, reg. Oradea.

EROI AI CLASEI MUNCITOARE

Béla Brainer

Era în 1926, la Oradea. Călăul Esztegar, șeful siguranței din Oradea, cunoscut în întreaga țară pentru sălbăticia lui, cerea unui nou arestat să divulge pe tovarășii săi de luptă, legăturile pe care le avea la București cu conducerea P.C.R. și multe altele. Arestatul era comunistul Béla Brainer. Torturile la care a fost supus nu l-au îngenunchiat. Călăii siguranței n-au putut să afle nimic de la el. Béla Brainer, comunistul înflăcărat, luptătorul neînfricat, urmînd chemarea Partidului Comunist din Romînia, și-a închinat întreaga viață luptei pentru fericirea poporului.

Béla Brainer era orădean. Născut într-o familie de muncitori a avut parte de o copilărie tristă și grea. La numai 12 ani știa bine ce înseamnă un patron la care trebuie să muncești pe rupte și să primești în schimb bătăi, înjurături, umilințe. Meseria de strungar în fier a învățat-o pe furiș, ajutat de unii muncitori mai vîrstnici.

Bogată și pilduitoare e viața sa de luptător comunist. Pe front, în primul război mondial, Béla Brainer demască caracterul nejust al războiului pornit de exploatatori, apoi, în 1919 ia parte la Revoluția Proletară din Ungaria iar în 1920, întors la Oradea, participă activ la organizarea grevei generale din acel an.

Béla Brainer a fost membru al P.C.R. iar la trecerea partidului în ilegalitate a primit sarcina de secretar al organizației regionale Oradea a P.C.R. Mult l-au urmărit copoii siguranței. Arestat în 1926 a fost condamnat la 5 ani închisoare, la Doftana. Și aici Béla Brainer a continuat lupta, iar la ieșirea din închisoare partidul i-a încredințat noi sarcini de răspundere. In preajma glorioaselor lupte ale muncitorilor ceferiști din februarie 1933, Béla Brainer este din nou arestat și trimis la Doftana de unde iese în 1935, istovit, cu sănătatea zdruncinată din cauza torturilor suferite. Cu toate acestea el continuă să îndeplinească sarcini de răspundere încredințate de partid, pînă în ultima zi a vieții sale, 10 martie 1940, cînd este răpus de boală.

In necrologul publicat de „Scînteia" ilegală din 24 martie 1940 și semnat de Comitetul Central al P.C.R. se spune printre altele: „Tovarășul Béla Brainer a murit, însă amintirea lui trăiește mai departe în inimile noastre, în inimile membrilor partidului nostru și a tuturor celor ce muncesc în Romînia".

Concursul pentru cea mai bună corespondență

Noul Cerghizel

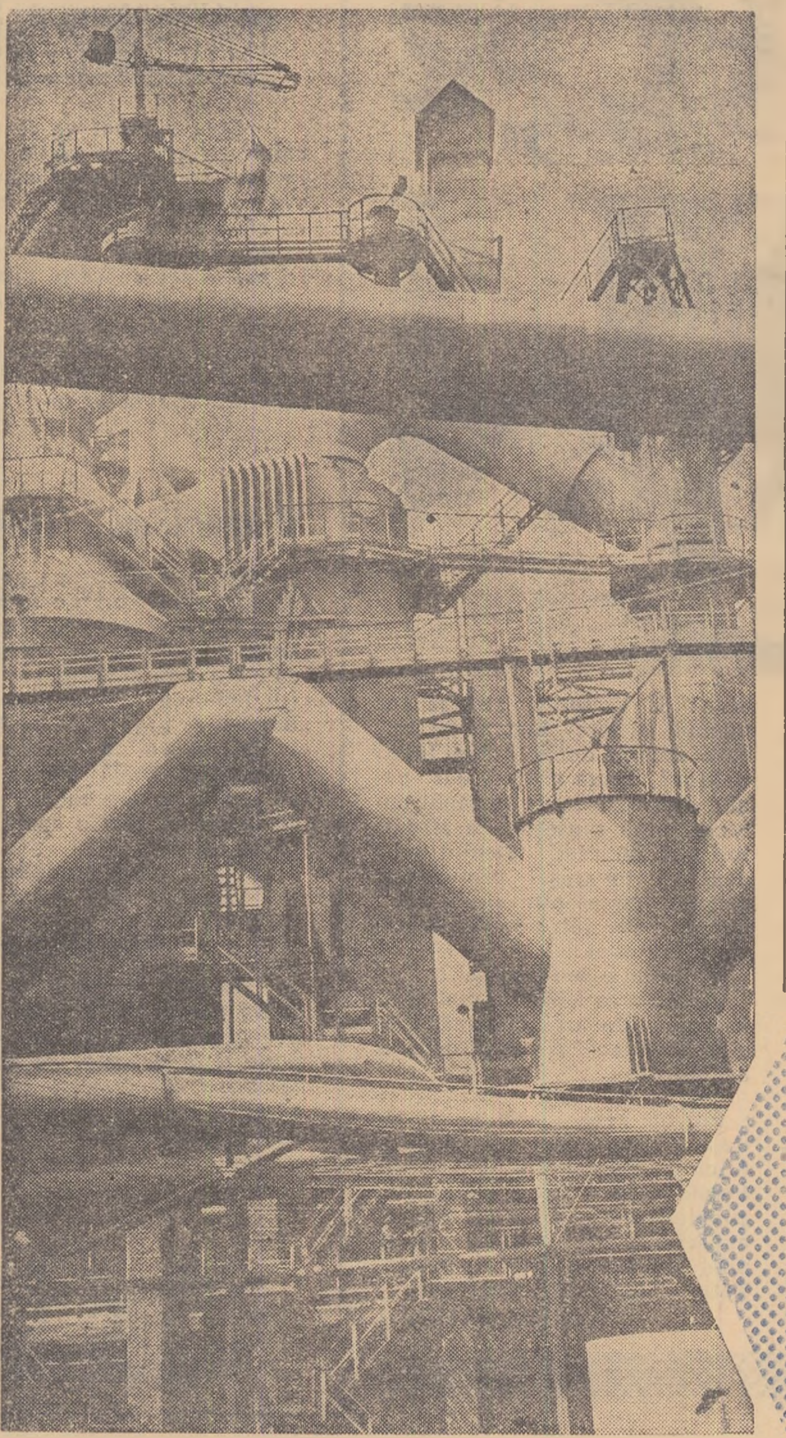
Pe șoseaua Tg. Mureș-Tîrnăveni satele sînt înșirate ca mărgelele pe ață. Le-au atras parcă șoseaua pietruită, Intre aceste sate, la 42 km. de Tg. Mureș, se află și satul meu, Noul Cerghizel, așezat de-a lungul acestei șosele, cu case arătoase și sănătoase, cu oameni parcă întineriți. I se spune „Noul" Cerghizel pentru că satul a fost mutat aici după 23 August 1944. Inainte vreme satul era ascuns într-o vale pe un teren argilos, cu drumuri desfundate, unde carele se afundau pînă la butuci, iar casele aveau acoperișuri de paie și stuf, înegrite de soare și ploi.

La acest loc de șes de lîngă șosea au rîvnit ani de-a rîndul bunicii și strămoșii noștri. Dar groful Saimoși Laszlo, care stăpînea acest pămînt, i-a ținut pe țărani înglodați în mocirla din vale și nu-i lăsa să se apropie de „împărăția" lui decît atunci cînd îi folosea la lucru asemenea animalelor.

Astăzi fosta împărăție a grofului Saimoși Laszlo este bun al „noilor cerghizeni, care au inaugurat o întovărășire din care fac parte toți locuitorii satului. Deși întovărășirea a luat ființă abia la 14 octombrie 1959, din 400 ha pămînt arabil s-au semănat 160 ha cu grîu de toamnă iar la 56 ha s-au făcut arături adînci pentru însămînțările de primăvară.

...Pe locurile vechi de care sînt legate amintiri dureroase s-a născut un sat nou, cu oameni noi, întovărășiți, întineriți, înoiți.

Pionierul
EUGEN NICHITA
cl. a VI-a
Școala de 7 ani, com. Ungheni, Regiunea Autonomă Maghiară

Vă prezentăm alăturat o vedere parțială a furnalelor înalte de la Combinatul Siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara.

Decimetrul... buclucaș

Cînd și-a aruncat privirea pe graficul ce se afla dinaintea ei, pe peretele alb, Maria Niculescu a simțit în obraz o îmbujorare neplăcută. Fără să vrea, s-a uitat în ochii șefului de brigadă, utemistul Gheorghe Pană, care tocmai își așază cărțile în servietă, pregătindu-se să plece cu alte două fete la cursurile școlii medii serale. O clipă mai tîrziu, Maria a rămas singură, lîngă bancul de fag, scrijelat de vîrful cuțitului de croit piele. „Buclucaș mai e și... decimetrul ăsta, își spuse cu ciudă. Nici nu știi cum îți scapă printre degete". Și în ureche, auzi parcă, mustrătoare, vocea șefului de brigadă: „da, te-ai ținut bine întotdeauna, dar acum o să rămîi în urmă. E în 10 februarie și n-ai economisit decît 210 dm piele. Cînd o să faci mia, așa cum ai spus la ședința de producție, că acuși trece luna?"

— Am s-o fac! s-a trezit Maria spunînd cu voce tare...

Maria Niculescu a știut într-adevăr să-și țină cuvîntul. De curînd, în ultima zi a lunii februarie, pe graficul brigăzii, ea figura după șeful de brigadă, cu o economie de piele de 1.146 dm^2. Ea, împreună cu Jenica Stoian, Virginia Miroiu, Elena Vlaicu, Gheorghe Pană și ceilalți tineri din brigadă au realizat numai în cursul lunii februarie o economie de material din care se pot confecționa încă 520 perechi de încălțăminte.

De altfel, lupta pentru economii de materiale, constituie un obiectiv principal pentru tovarășii de la Fabrica de încălțăminte Kirov, unde lucrează brigada condusă de utemistul Gheorghe Pană. Ca să-mi arate cît valorează fiecare decimetru de piele, fiecare gram de talpă, tînărul brigadier, mi-a sugerat să vizitez și o altă secție a fabricii, mai puțin cunoscută — „moara" de măcinat... talpă! Da, o adevărată moară care, în loc de grăunțe sau boabe de grîu, macină deșeurile aduse de la fabricile de încălțăminte din țară, deșeuri pe care, după ce le macină, le preface, cu ajutorul unor soluții chimice, iarăși în talpă! Așa-numita talpă din fibre, folosită la confecționarea ștaifurilor și ca talpă interioară.

Așadar, o nouă sursă de economie care contribuie la confecționarea peste plan a mii și mii de perechi de încălțăminte pentru oamenii muncii. Aceasta se realizează tocmai printr-o luptă necontenită de valorificare a fiecărui decimetru de piele, a fiecărui gram de talpă.

AL. DINU IFRIM

De pe cuprinsul patriei

Ați văzut în București, Constanța și în alte orașe mari ale țării că pe străzi, în clădirile publice, au apărut tot mai multe tuburi fluorescente care dau o lumină mai puternică, mai odihnitoare. De curînd, la întreprinderea „Electrofar" din Capitală a intrat în funcțiune o unitate modernă: fabrica de tuburi fluorescente. Capacitatea de producție a acestei noi unități a industriei noastre electro-tehnice este de circa 4.000 tuburi pe zi.

Ca urmare a succeselor obținute în ultimii ani de gospodăriile colective, raionul Călărași, regiunea București, este astăzi în întregime colectivizat. Aici există astăzi 42 G.A.C. în care lucrează peste 23.000 de familii, cu o suprafață de aproximativ 80.000 hectare.

Intr-o singură zi tinerii din cadrul secției X-a de la Combinatul Chimic nr. 1 Făgăraș au adunat peste 10.000 kg fier vechi.

Fabrica de zahăr de la Roman a dat în anul 1959, 824 tone zahăr peste plan. Colectivul de muncitori și tehnicieni ai acestei fabrici au realizat economii în valoare de 10.621.000 lei.

Lucrările de însămînțări de primăvară au început în mai toate regiunile țării. De cîteva zile au ieșit pe ogoare și colectiviștii din regiunea Pitești. Primii pe regiune au fost colectiviștii din Valea Mare, raionul Slatina, care au și însămînțat peste 7 ha cu ovăz.

Metalurgiștii de la Fabrica de rulmenți din Bîrlad au hotărît zilele acestea să-și sporească angajamentul luat inițial de a da economii peste plan în valoare de 4.279.000 lei. Ei s-au angajat acum ca economiile pe care le vor face în anul 1960 să depășească 5.000.000 lei.

Tineretul din regiunea Oradea a pornit din primele zile ale acestui an o puternică acțiune de stringere a fierului vechi. Pînă la 3 martie în întreaga regiune Oradea s-au colectat peste 500.000 kg fier vechi.

John Bull nu-i o persoană anume. E un simbol. Cînd zici John Bull te gîndești la bătrîna Anglie capitalistă, pe care, de fapt, o reprezintă. Un bătrînel cu fața încadrată de favoriți stufoși, „respectabili", cu redingota încheiată elegant peste pîntecul plinuț — cam așa e înfățișat John Bull. Desigur, nu întîmplător capitalismul englez și-a confecționat o asemenea poză nevinovată. S-a petrecut taman ca-n fabula în care lupul s-a arătat printre oi îmbrăcat în... blană de oaie!...

John Bull a cunoscut vremuri bune. In spatele chi-

pul sto foc unui nial; propi lîna A Indiei. cestea doarec tori „comp Bull. era în sale. John terile cet, a ga...

reportaj / știri / informații / NOUTĂȚI TEHNICE / reportaj / reportaj / știri / informații

Copiii i-au scris lui Lenin

24 mai 1923

Stimate tovarăşe Lenin!

Vă rugăm să primiţi din partea noastră, a elevelor Casei copilului „Roza Luxemburg” acest modest omagiu.

Noi, copiii îndepărtatei Siberii, vă aducem recunoştinţa noastră dv. conducătorul Revoluţiei mondiale, pentru tot ce aţi înfăptuit. Incălziţi de mîngiierea şi grija dv. am început să uităm grelele timpuri prin care am trecut înainte de venirea Puterii Sovietice, începem să căpătăm forţe noi pentru a deveni mîndria şi schimbul de nădejde al celor ce au mers pe calea construcţiei marii republici mondiale a muncii

Ne luăm angajamentul să ducem înainte, cu bărbăţie, mîndrul steag roşu care s-a ridicat din suferinţele şi sîngele dv. Noi credeam că în Siberia [illegible]astră îndepărtată şi aspră nu va [illegible]niciunul din conducătorii noştri dragi, dar venirea tovarăşului Lunaciarski ne-a dat nădejdea de a vă vedea şi pe dv. scumpe tovarăşe Lenin. Zilnic urmărim, în ziare, ştirile despre starea sănătăţii dv. şi aşteptăm cu nerăbdare însănătoşirea dv. Grabnică însănătoşire, scumpe tovarăşe Lenin.

Elevele Casei copilului nr. 29 „Roza Luxemburg”.

Din partea băiatului Tihon Kurkov, comuna Prolei Kaşi, judeţul Tetiuşi Gubernia Kazan

august 1919

Scumpe Lenin! Iţi trimit salutări şi urări de grabnică dezvoltare a socialismului. Eu, băiat de 13 ani, crescut de părinţi religioşi şi lipsiţi de cultură şi care în prezent muncesc cu plugul şi produc pîine pentru Rusia socialistă, m-am gîndit să-ţi trimit o scrisoare, în [illegible]ă-mi exprim dragostea mea faţă de [illegible]marele conducător al Revoluţiei Socialiste Mondiale, tovarăşul Lenin.

Scumpe Lenin! Socotesc că trebuie să-mi fie ruşine în faţa d-tale să-ţi scriu nişte scrisori atît de inutile pentru cauza Revoluţiei, deoarece astfel de scrisori iţi răpesc timpul necesar pentru marile d-tale preocupări. Dar eu, ca un băiat de 13 ani care te iubeşte cu înflăcărare nu m-am putut stăpîni şi-ţi trimit această scrisoare.

Dumneata o să-ţi exprimi sentimentele faţă de această scrisoare a unui copil şi de acest sentiment mă voi bucura toată viaţa mea, gîndindu-mă că tovarăşul Lenin iubeşte mult copiii. Acest gînd mi se pare un gînd socialist, drag.

Scumpe Lenin! Dacă vei avea măcar un singur minut liber, scrie-mi despre aceste sentimente. Adresa mea este: Gubernia Kazan, judeţul Tetiuşi, comuna Prolei Kaşi, lui Tihon Ilici Kurkov.

Tovarăşe Lenin!

Am onoare să-ţi comunic că eu, ca un băiat cinstit, îndeplinesc funcţia de preşedinte al cercului cultural, fac parte din comisia de cenzori şi sînt în acelaş timp şi secretar al comitetului Executiv sătesc.

KURKOV

N. A. Andreev

V. I. Lenin — Conducătorul

După 41 de ani

Iată ce a declarat Tihon Ilici Kurkov din oraşul Tetiusi, R.S.S. Tătară, la întrebarea adresată de redacţia gazetei „Pionierskaia Pravda” în legătură cu scrisoarea trimisă de el, la vîrsta de 13 ani, lui Lenin:

„In anul 1917 am absolvit şcoala de trei ani — am învăţat să citesc şi să scriu. In satul vecin Prolei Kaşi nu era nici un om care să ştie carte. Şi iată, pe mine, un băieţandru de 13 ani, m-au trimis acolo în calitate de secretar al sovietului sătesc. Era multă treabă: trimiterea proviziilor pe front, lupta împotriva celor care fabricau în casă băuturi spirtoase, lupta împotriva dezertorilor. Cu aceste treburi mă ocupam şi eu. Şi iată, în zilele acelea am fost cuprins de o mare dorinţă; să-mi exprim sentimentele faţă de conducătorul revoluţiei, de tovarăşul Lenin. M-am gîndit mult la lucrul acesta, iar apoi am luat o foaie de hîrtie şi am scris lui Ilici o scrisoare, aşa cum am putut s-o scriu.

Mai tîrziu am intrat în Comsomol, apoi în partid. Am învăţat la facultatea muncitorească, iar în anul 1931 am terminat facultatea din Moscova. Acum am şi eu copii: un fiu este inginer, celălalt miner. Astăzi lucrez în calitate de profesor de limba şi literatura rusă la Şcoala de 7 ani din oraşul Tetiuşi”.

Vizita de bunăvoinţă în ţările Asiei a tovarăşului N. S. Hruşciov

O călătorie a păcii

După ce a vizitat India, Birmania, Indonezia şi Afganistanul, tovarăşul N. S. Hruşciov s-a înapoiat la Moscova la 5 martie orele 14.

Vizita de bunăvoinţă în ţările Asiei a preşedintelui Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. a luat sfîrşit. În tot acest timp lumea întreagă a urmărit cu interes drumul străbătut de tovarăşul Hruşciov, bogata sa activitate închinată cauzei păcii în lume. Convorbirile prieteneşti cu conducătorii statelor pe care le-a vizitat, primirea călduroasă făcută de cetăţenii acestor ţări, au arătat rolul măreţ al Uniunii Sovietice şi al eroicului ei popor în lupta pentru libertatea şi fericirea omenirii, în lupta pentru pace.

Aşa cum a arătat tovarăşul Hruşciov în cuvîntarea rostită la mitingul de la Palatul sporturilor de la Lujniki *„eforturile imperialiştilor care încearcă să sperie popoarele cu primejdia comunismului, să împiedice dezvoltarea prieteniei şi colaborării între tinerele state independente din Orient şi ţările socialismului sînt zadarnice”*. Popoarele Orientului ca şi cele din Africa şi America Latină care luptă pentru independenţă şi pentru transformarea lor din ţări înapoiate, în state înaintate şi desvoltate din punct de vedere economic, văd în Uniunea Sovietică şi-n popoarele ţărilor socialiste nişte prieteni credincioşi şi puternici. Iată de ce poparele ţărilor pe care le-a vizitat acum primul ministru al U.R.S.S. sînt recunoscătoare ajutorului dezinteresat pe care Uniunea Sovietică îl acorda dezvoltării lor industriale. Acordul încheiat cu Indonezia şi care prevede acordarea de către U.R.S.S. a unui credit de 250.000.000 dolari, construirea cu ajutorul Uniunii Sovietice a noi întreprinderi în India, sprijinul economic acordat Afganistanului sînt dovezi grăitoare ale ajutorului pe care Uniunea Sovietică îl acordă tuturor statelor slab dezvoltate. *„Ajutorul Uniunii Sovietice* — spunea tovarăşul Hruşciov — *constituie un izvor de apă proaspătă, dătătoare de viaţă, pe care o capătă popoarele ce se eliberează din robia colonialistă”*.

Vizita de bunăvoinţă în India, Birmania, Indonezia şi Afganistan a primului ministru al U.R.S.S., tovarăşul N. S. Hruşciov, constituie o nouă mărturie a politicii de pace pe care, credincioasă principiilor leniniste, marea ţară a constructorilor comunismului o urmează cu consecvenţă.

Prietenie

De cîte ori n-aţi ascultat minunatul cîntec în care se cîntă despre Indonezia: „Te spală mări întunecate, pădurile te-acoperă”!

In ultimele zile şi acest cîntec şi însuşi Indonezia au devenit mai apropiate de voi. Aceasta, deoarece radioul, ziarele, în fiecare zi ne-au adus la cunoştinţă veşti dragi despre întîlnirile lui Nikita Hruşciov cu poporul indonezian. In oraşe şi sate, pe străzi şi drumuri, pretutindeni unde apărea tovarăşul Hruşciov, răsunau puternic ca o furtună ovaţii: „Indonezia — U.R.S.S. — Prietenie!” „Merdeka!” — „Libertate”! „Trăiască fratele Hruşciov!” „Trăiască fratele Karno!” (Astfel îl numeşte poporul indonezian pe preşedintele Sukarno).

De ce o atît de puternică dragoste a indonezienilor pentru Uniunea Sovietică? Pentru că Uniunea Sovietică, guvernul sovietic în frunte cu tovarăşul Hruşciov, luptă pentru pace şi, împreună cu Indonezia, luptă împotriva colonialiştilor. Multă vreme Indonezia a fost invadată de cotropitori străini. Indonezienilor nu le era dat să se bucure de pămîntul lor bogat şi rodnic. Poporul indonezian i-a alungat însă pe colonialişti. Cum spunea şi tovarăşul Hruşciov la mitingul de la Bandung: „Vremea colonialismului a apus! A sosit timpul să se retragă! In coşciug şi în mormînt cu el!”

Nikita Sergheevici s-a întîlnit de multe ori cu şcolari indonezieni. La 19 februarie, după ce tovarăşul Hruşciov a depus o coroană de flori la monumentul Independenţei din Djakarta, a fost întîmpinat de pionieri indonezieni. „Pace şi prietenie!” au scandat copiii în limba rusă. „Pace şi prietenie!” le-a răspuns Nikita Sergheevici, vesel. Apoi el s-a apropiat de copii, i-a îmbrăţişat şi a început să-i întrebe cum stau cu învăţătura. La despărţire tovarăşul Hruşciov le-a urat micilor cetăţeni ai Indoneziei succese.

Bine-ai venit, înalt oaspete!

Bung — în limba indoneziană înseamnă frate. Dacă indonezienii vor să se poarte frumos cu un om i se adresează prin cuvîntul frate. „Bung Sucarno!” îl numesc ei pe preşedintele lor. „Bung Hruşciov” aşa l-au primit ei şi pe tovarăşul Nichita Sergheevici Hruşciov, care a vizitat Indonezia. Pe uriaşul stadion din oraşul Sarabai se adunase atîta lume încît, aşa cum se spune, nu mai era loc nici să arunci un ac. Prin microfonul puternic, crainicul striga continuu: „Atenţiune! Unii dintre voi nu pronunţă exact numele înaltului nostru oaspete! Nu se spune Hrusţov, ci Hruşciov. Nu se spune Druzba ci Drujba”! Şi miile de oameni au repetat după el aceste cuvinte. Ei îl aşteptau pe Nichita Sergheevici Hruşciov. Pretutindeni unde apărea conducătorul guvernului sovietic era întîmpinat cu flori, muzici, cuvinte de salut.

De-a lungul drumurilor indoneziene totul era împodobit cu lozinci şi flori: „Salamat datang tamu agung!” — „Bine ai venit, înalt oaspete”! Şi, desigur printre cei care-l întîmpinau pe Nichita Sergheevici Hruşciov, erau mulţi copii. Ei erau îmbrăcaţi în frumoase costume naţionale şi scandau cu toţi: „Merdeca! Hidup Hruşciov!” — Libertate! Trăiască Hruşciov!”

(După Pionierskaia Pravda).

TRASEUL ZBORULUI

(Desen de Gr. OGANOV din Komsomolskaia Pravda).

CE DĂRÎMĂ JOHN BULL

[...]u surîzător erau [...] ali, nu odată prin [...]sabie! — bogăţiile [...]mens imperiu colo[...]trolul Orientului A[...], diamantele Africii, [...]ustraliei, mirodeniile [...] Adăugaţi la toate a[...] aurul stors din su[...]a milioane de trudi[...]din uzine şi fabrici, [...]atrioţi” ai lui John [...] Pe-atunci John Bull [...]plinătatea puterilor [...] Dar, timpul trece... [...] Bull a îmbătrînit, pu[...]-au părăsit. Incet, în[...]trebuit să-şi facă ba[...] dintr-o colonie, mîine dintr-alta, pentru că de peste tot a fost alungat de lupta de eliberare a popoarelor coloniale. Mai mult chiar, bătrînul John Bull a început să se simtă în nesiguranţă chiar şi la el acasă!

Se spune că John Bull e pus pe dărîmat. E ultima lui pasiune. Deunăzi, ziarele aduceau vestea că la Londra s-a hotărît dărîmarea unui celebru teatru, din lipsa de fonduri pentru renovarea lui. Mai zilele trecute a ajuns pînă la noi vestea că la Caistor, în comitatul Lincolnshire s-a pus la cale, cu recomandarea Consiliului regional, închiderea şcolii. Aceasta, desigur, nu din motivul că şcolarii din Caistor ar urma să se mute în altă şcoală, mai modernă, nou construită. Nici pomeneală de-aşa ceva! De-aceea, încă în seara în care s-a aflat de închiderea şcolii — dupa cum relatează ziarul englez „The Guardian” — un grup de 53 de copii din Caistor, între care 28 de băieţi şi 25 de fete, au pornit într-un marş de protest pînă la Lincoln, reşedinţa comitatului. Au mărşăluit toată noaptea înfruntînd un vifor puternic care a bîntuit în partea de nord a comitatului. In zori, la capătul celor 26 de mile pe care le-au străbătut, copiii din Caistor au prezentat Consiliului municipal o petiţie prin care cereau înlăturarea nedreptăţii ce li se făcea prin închiderea şcolii. Copiii au ieşit victorioşi. De data asta John Bull a fost nevoit să amîne închiderea unei şcoli..

Să fi sărăcit oare într-atît John Bull, încît să fie nevoit să dărîme un teatru. să închidă şcoli? Nu s-ar putea spune! Pentru că, aşa cum arăta deunăzi un politician englez, Grimod, la un miting din Wigston, Anglia face cheltuieli fabuloase pentru crearea de rachete, pentru înarmare. Deci tot pentru a darîma cheltuieşte John Bull avuţia ţării!

Nu, John Bull nu mai e în stare să construiască. John Bull dărîmă. Şi nu va fi de mirare dacă, într-o bună zi — nu prea îndepărtată — va porni în marş, nu un grup de 53 de şcolari, ci armata de truditori ai Angliei. Şi nu pentru a prezenta vreo petiţie, ci pentru a i-o spune lui John Bull deschis, de la obraz.

— Bătrîne, ţi-ai trăit traiul... E timpul să pleci!

ANTON SIBIANU

NOUTĂŢI TEHNICE reportaj reportaj ŞTIRI informaţii NOUTĂŢI TEHNICE reportaj

știința

IAȘUL – ORAȘ AL ȘTIINȚEI

Iașul, orașul vechi din inima Moldovei a cărui întemeiere nu se cunoaște cu precizie (cea mai veche afirmație despre origine e făcută de Dimitrie Cantemir, fără să specifice însă o dată fixă, cum că: „Au fost la început un sat sărac cu vreo cîțiva gospodari și o moară în Bahlui a unui morar bătrîn Ioan, căruia îi zicea și Iașiu") s-a dezvoltat repede ca unul din cele mai puternice focare de cultură și știință din R.P.R. Azi, acest centru cultural-științific se dezvoltă multilateral. Continuu știința și cultura la Iași, ca și în celelalte orașe din țară prinde rădăcini tot mai adînci cu ajutorul Partidului și Guvernului democrat-popular prin eforturile comune ale oamenilor de știință vîrstnici și tineri.

Viața științifică a Iașului e oglindită în numeroase publicații științifice care apar periodic. Contribuția oamenilor de știință la dezvoltarea acestei activități este așa de mare încît nu-i posibil de redat într-un articol de ziar. Se pot enumera doar cîteva rezultate și probleme mai importante asupra cărora și-au îndreptat atenția oamenii de știință. Printre acestea trebuie amintite cercetările fizicienilor în legătură cu „Prospecțiunile de radioactivitate naturală', care au dat rezultate importante. Realizările chimiștilor în domeniul antibioticilor și acel al materiilor industriale, cercetările de geochimie, cercetările agrotehnicienilor și naturaliștilor cu privire la îmbunătățirea soiurilor de porumb și cartofi, a găsirii metodelor celor mai potrivite de îngrășarea plantelor sînt tot atît de importante.

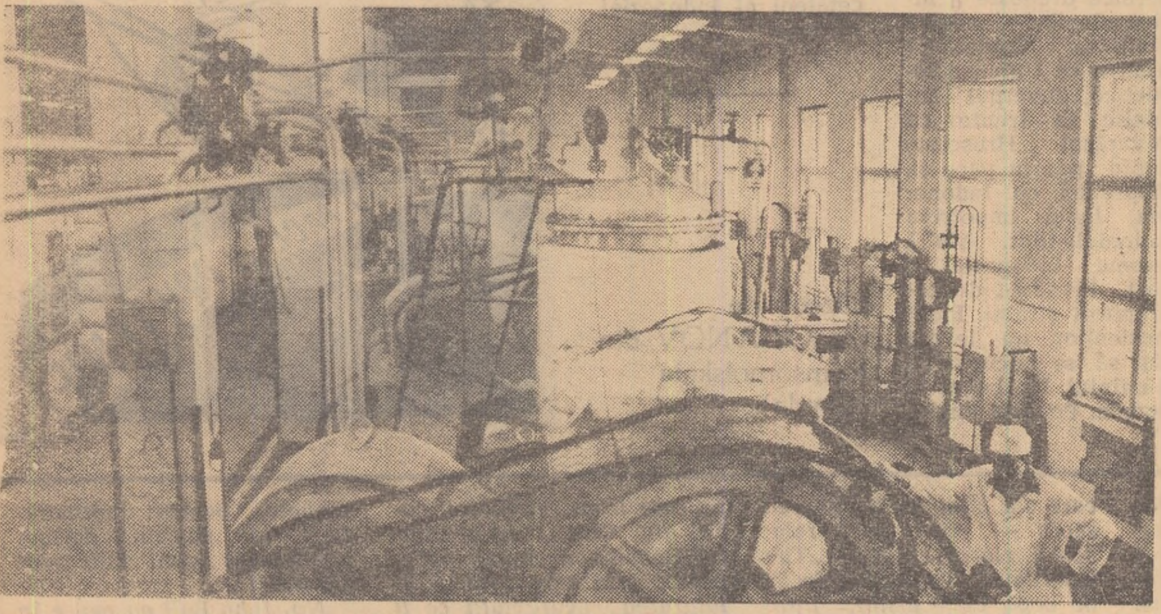
In urmă cu cîțiva ani s-a construit o clădire nouă pentru Institutul de Cercetări Fizice, iar alta cu zeci de laboratoare pentru Institutul de Cercetări Chimice „Petru Poni" a intrat în funcțiune în cursul anului 1957. Multe din viitoarele cadre de intelectuali, peste 8.000 de studenți la număr se formează la cele 5 institute de învățămînt superior. Studenții de la Institutul Agronomic studiază într-un local modern construit în anii regimului democrat-popular.

Față de trecut, de anii cruntei exploatări a coaliției burghezo-moșierești, cînd mulți oameni de știință din Romînia au contribuit la dezvoltarea științei și culturii fără sprijin din partea guvernelor reacționare, astăzi partidul și guvernul nostru democrat popular, creează condiții materiale tot mai bune pentru dezvoltarea vieții științifice.

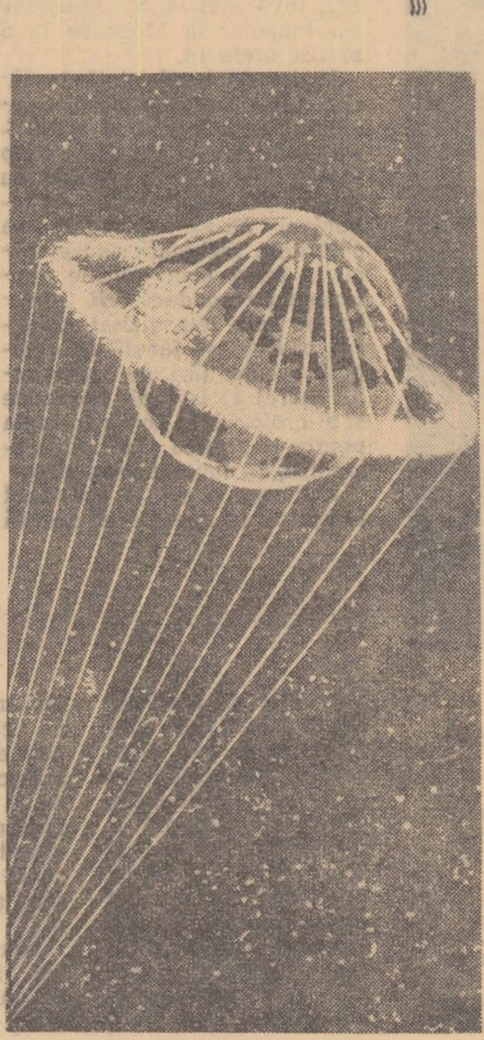
C. MANOLIU

Fabrica de antibiotice din Iași

Fotografia noastră înfățișează un aspect de la Sectorul III fermentație.

Un inel al lui Saturn în jurul pămîntului

Minunatele inele ale planetei Saturn, devenite cu adevărat simbol al astronomiei, constituie o curiozitate unică a sistemului solar. După ce, timp de secole, savanții au incercat în zadar să explice modul de formare și natura inelelor, o foarte tînără matematiciană rusă, Sofia Kovalevski, a reușit să rezolve în mod strălucit această problemă. Ea a arătat că inelele sînt formate din nenumărate părticele de materie care gravitează în jurul lui Saturn ca un uriaș roi de sateliți...

In ultimul timp, inelele lui Saturn se află din nou în atenția oamenilor de știință. Iată de ce.

Tînărul inginer sovietic Valentin Cerenkov a elaborat recent un proiect deosebit de interesant pentru modificarea climei pe o vastă porțiune a globului terestru și pentru transformarea nopților în zile luminoase cu ...soare.

In ce constă ideia inginerului Cerenkov? El propune să se creeze în jurul Pămîntului un inel asemănător celor din jurul planetei Saturn și care să fie compus din particule deosebit de mici, avînd diametrul sub o miime de milimetru. Marginea de jos a inelului urmează să fie plasată la înălțimea de 1.500 km deasupra nivelului mărilor. Particulele fine vor dispersa energia solară care acum, trecînd deasupra atmosferei planetei noastre, se pierd, răspîndindu-se inutil în cosmos.

Cu alte cuvinte, inelul va constitui un fel de oglindă uriașă în jurul Pămîntului care va reflecta pe planeta noastră acea energie a Soarelui ce nu ajunge pînă la noi. Dacă inelul va avea lățimea de 100 km, el va avea o putere de radiație de cca 270 miliarde Kw.

Explicația „funcționării" acestui inel este lesne de înțeles. Ați observat, fără îndoială, cu toții, cum după ce apune Soarele continuă să lumineze încă multă vreme vîrfurile munților sau chiar acoperișurile clădirilor înalte. La fel se va întîmpla și după crearea inelului. Pe o vastă porțiune a globului terestru, cerul va fi iluminat și după apusul soarelui, iar pe restul planetei noastre, durata nopții va deveni mult mai scurtă.

Potrivit calculelor inginerului Cerenkov, pentru înfăptuirea unei asemenea minuni tehnice, care ar schimba radical clima Pămîntului, este suficient să se expedieze 500.000 tone de praf în cosmos, bineînțeles cu ajutorul unor rachete puternice. Fiecare grăunte de praf va deveni în acest fel un minuscul satelit artificial al Pămîntului și toate la un loc vor forma inelul.

Publicarea acestui proiect a stîrnit viu interes în rîndurile oamenilor de știință care consideră că această propunere merită cea mai mare atenție.

Ing. ION VARGA

In timpul vostru liber

Colorarea fotografiilor

Procedeul de colorare a fotografiilor constă în transformarea pozitivului obținut în alb și negru, prin alte nuanțe de culori.

Cu acest procedeu nu se obține o colorare naturală a subiectului, ci doar schimbarea nuanțelor.

Astfel fotografiile pot fi colorate în nuanțe de cafeniu, roșu, albastru, în funcție de soluțiile folosite pentru colorare.

Iată cîteva rețete pentru colorarea fotografiilor:

Tonuri cafenii (sepia)

Apă . . . . 1.000 cm^3
Fericianură de potasiu . . 10 gr
Bromură de potasiu . . 10 gr

Se ține pozitivul în această soluție pînă cînd se albește aproape complet, după care se spală foarte bine cu apă și se inmoaie în următoarea soluție:

Apă . . . . 1.000 cm^3
Sulfură de sodiu . . . 10 gr.

Tonuri verzi

Se prepară următoarele două soluții:

1. Apă . . . . . 500 cm^3
   Permanganat de potasiu 1 gr
2. Apă . . . . . 500 cm^3
   Clorură de Aur . . . 1 gr.
   Acetat de Sodiu . . . 15 gr

Se amestecă cele două soluții in părți egale, inainte de întrebuințare. Pozitivul se inmoaie in această soluție și apoi după colorare se spală.

Tonuri roșii

Se prepară separat trei soluții:

1. Apă . . . . . 1.000 cm^3
   Fericianură de patosiu 10 gr
   Bicromat de potasiu . . 1 gr
2. Apă . . . . . 1.000 cm^3
   Oxid de fier amoniacal 25 gr
3. Apă . . . . . 500 cm^3
   Acid oxalic . . . 25 gr.

In momentul intrebuințării se amestecă cele trei soluții in părți egale. Pozitivul se inmoaie in această soluție unde se va colora in tonuri roșii.

După această operație se spală bine in apă.

Ing. DORIN MANOLESCU

ȘTIAȚI CĂ ?

..cel mai prețios „fildeș" se obține din colții hipopotamului?

...aripile unei muște în zbor fac 330 de mișcări pe secundă?

... inima balenei este mult mai mare decît un om? Priviți-o în fotografie.

...pelicanii zboară întotdeauna în convoi, unul după altul și dau din aripi în același timp ținînd cadența?

...vîrsta unor specii de pești poate fi aflată după inelele de pe solzii lor, asemănătoare inelelor anuale ale trunchiurilor de copaci?

... lîngă țărmurile Mozambicului a fost prins un pește neobișnuit? Capul lui seamănă cu un cap de om. Pentru savanții ihtiologi acest pește cu „zîmbet trist" rămîne deocamdată o enigmă deoarece el nu poate fi alăturat niciuneia dintre speciile de pești cunoscute.

Asztalos Istvan

Am primit cu durere vestea că la 5 martie a.c., în urma unei grele suferințe a încetat din viață scriitorul Asztalos Istvan. Copiii, prin școli, își mai aduc aminte de chipul și de glasul lui, deoarece, chiar grav bolnav, el umbla neobosit printre micii săi cititori. Lor le vorbea prin povestirile publicate în „Cravata roșie", „Napsugar", pentru ei muncea și lupta ca să devină buni patrioți.

Din toate scrierile și din toate faptele sale se desprinde calda sa dragoste pentru oameni, încrederea în viitorul socialist al patriei noastre. Partidul și oamenii muncii i-au insuflat forțe noi pentru munca sa. S-a format ca scriitor printre oamenii muncii romîni, maghiari și de alte naționalități, pe șantierele căilor ferate, printre tăietorii de lemne din Harghita și Oaș, al căror purtător de cuvînt a rămas pînă la moarte.

In scrierile sale dinaintea eliberării a militat împotriva șovinismului și a instigării la război. Cînd a răsărit și în țara noastră soarele libertății, ca membru al partidului, ca scriitor comunist, a slujit și mai departe cu pana și cuvîntul cauza păcii și a socialismului, înfrățirea între poporul romîn și minoritățile naționale.

Poporul nostru muncitor a îndrăgit și apreciat munca talentatului scriitor. Romanele „Vîntul nu se stîrnește din senin", și „Cu inima tînără", cunoscute și apreciate și peste hotare i-au adus titlul de Laureat al premiului de stat. Pentru activitatea sa literară și obștească i s-au decernat ordine și medalii ale R.P.R.

In 1957 a fost numit redactor șef al revistei Napsugar editată de C.C. al U.T.M. Această muncă a fost dusă de către scriitor cu entuziasm și dragoste pînă la moarte.

Moartea prematură a lui Asztalos Istvan ne îndurerează profund. Vom păstra vie amintirea scriitorului, unul dintre cei mai de seamă scriitori din R.P.R.

Unde-i unul nu-i putere, unde-s doi... sau mai bine unde întreg detașamentul pune umărul, și cantitatea de fier vechi crește, crește mereu. Numai într-o singură zi detașamentul nr. 6 al clasei a IV-a B de la Școala de 7 ani nr. 12 din Iași a colectat 1.000 kg fier vechi. Dacă vreți să cunoașteți cîțiva dintre harnicii pionieri, priviți fotografia trimisă de corespondenta noastră ELENA FILIP.

Şi Ionel se pregăteşte

– Hai mai repede, Ionel, să nu întîrziem la adunare! zise Dumitru Olaru, președintele detașamentului clasei a VII-a de la Școala medie nr. 1, Botoșani, pionierului Ion Parofian.

– Viu imediat, dar mai întîi să-ți arăt o figură nouă! Atențiune... încep!

Și, patinele alunecă ușor pe gheața cristalină a patinoarului. Dar, o mișcare greșită, și Ionel se pomeni pe jos.

– Mai bine oprește-te. Nu de alta, dar încă cîteva figuri de acestea și... va trebui să te duc în circă pînă acasă! rîse Dumitru.

Dumitru se pregătea să treacă norma de patinaj! Și Ionel ar fi vrut să se numere printre acei ce vor primi distincțiile, și el învață să patineze. „Dacă n-aș avea nici o medie sub 7"... se gîndea Ionel.

– Știi ce, Dumitre? Aș vrea să-mi pregătesc cu cineva lecțiile, Singur îmi vine mai greu să învăț, zise Ionel colegului său, în timp ce se îndreptau spre școală.

– In adunarea noastră de astăzi vom discuta despre învățătură. Colectivul de conducere a hotărît să ne ajutăm mai mult unul pe altul. Dacă vrei, ne vom face împreună lecțiile!

La adunarea detașamentului au venit toți pionierii.

– Colectivul de conducere al unității, începu Dumitru să vorbească, a discutat despre rezultatele la învățătură ale pionierilor din toate detașamentele. S-a constatat că mai sînt pionieri care au note sub 7. Noi vrem ca toți pionierii din unitatea noastră să-și îndeplinească normele pentru a obține distincțiile pionierești. Știți că pînă în prezent numai 15 pionieri din detașamentul nostru îndeplinesc condițiile pentru obținerea distincțiilor. Să-i ajutăm mai mult pe pionierii rămași în urmă la învățătură. Eu am să-l ajut la lecții pe Ion Parofian!

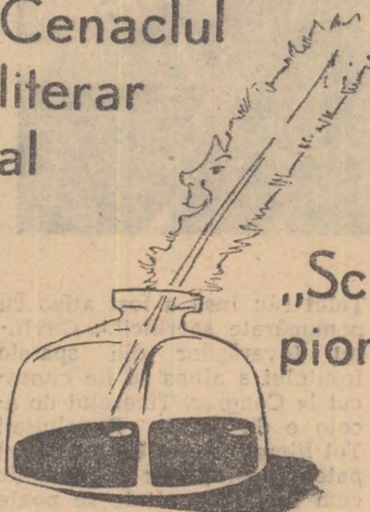
– Și eu vreau să ajut pe cineva la lecții. Vreau să învăț împreună cu Dorin Crețu, își exprimă dorința Ecaterina Amariței.

– Iar pe Valter îl voi ajuta eu, zise Cristian Drăgoi.

S-au mai ridicat și alții care și-au exprimat dorința să-și ajute colegii. De la această adunare s-a scurs destul timp. De atunci, în fiecare zi copiii își pregătesc împreună lecțiile. Roadele muncii lor se văd zilnic, prin răspunsurile frumoase date de pionieri la orele de curs, precum și prin notele bune ce apar în catalog. Numărul celor care își îndeplinesc prima condiție cerută de distincțiile pionierești crește mereu.

M. LUPEȘ

Cenaclul literar al „Scînteii pionierului"

Luni 29 februarie cenaclul literar al „Scînteii pionierului" și-a ținut obișnuita ședință de lucru. Au citit versuri pionierii Anesia Balada și Ruxandra Botea.

In discuțiile purtate s-a arătat că Anesia Balada a reușit să surprindă în chip emoționant momente plăcute ale primăverii. In poezia „Gama primăverii" se constată o evoluție îmbucurătoare a autoarei. Ea trebuie să fie însă atentă să nu alunece pe panta imagismului gol.

Ruxandra Botea a citit fragmente din poezia „Primăvara sonoră", în care sînt folosite resursele umoristice recunoscute autoarei. Poezia respiră un optimism robust, sănătos.

Viitoarea ședință de cenaclu se va ține luni 14 martie, orele 9,30 la sediul redacției noastre. Pot participa toți pionierii și școlarii care scriu literatură.

Concursul pentru cea mai bună corespondență

Un prieten al unității

Indreptîndu-se spre casă, pionierii erau veseli dar și puțin îngîndurați. Dar mai bine să vă spun despre ce e vorba. Nu demult, unitatea noastră, care numără numai 28 de pionieri, a organizat o întîlnire cu comunistul Alexe Stoica, președintele G.A.C. „M. I. Kalinin". N-a trebuit ca cineva să ni-l prezinte pentru că ne cunoaștem de mult, din viața noastră de toate zilele. Clasa în care am ținut adunarea era gătită de sărbătoare. Parcă puțin emoționat de această primire, tovarășul președinte a început să ne povestească „istoria" gospodăriei.

– Gospodăria noastră a luat ființă la 4 mai 1952. Pe atunci cei mai mulți dintre voi erați, cum se spune, abia de-o șchioapă. In gospodărie, la început, eram puțini, doar 21 de familii; atelaje nu prea aveam... Așa cum ați crescut voi, așa a crescut și gospodăria noastră, iar acum e mare și frumoasă. In 1955 toate cele 99 de familii din sat au intrat în colectivă. Și astăzi, deși mică, gospodăria noastră e puternică. Avem 1.038 hectare teren arabil și un sector zootehnic dezvoltat. Dar ce tot vă spun eu, voi ați fost de atîtea ori la gospodărie, pe cîmp, la grajduri, și le-ați văzut pe toate acestea cu ochii voștri. Acum, o dată cu succesul gospodăriei și viața voastră, a tuturor, e mai bună. Numai de cînd există gospodăria agricolă, colectiviștii noștri și-au făcut 14 case noi. Dar voi – ni se adresă președintele nouă – ce-mi puteți spune? Colectiva noastră așteaptă ca voi să vă străduiți să învățați cît mai bine. Voi sînteți doar viitorii colectiviști, cei care veți face ca pămîntul să dea un rod și mai bogat!...

La sfîrșitul adunării pionierul Dumitru Bejan a vorbit în numele tuturor. Pentru ceea ce ne-ați povestit, pentru sfaturile date, noi, pionierii, vă considerăm prietenul mai mare al unității noastre.

Vă mulțumim, din toată inima!

Pionierul ION GAȘPER
coresp. special al unității,
Școala de 4 ani Stupina,
reg. Constanța

250 de jucători de tenis de masă

La Școala de 7 ani nr. 31 (cartierul Tei), sportul este îndrăgit de foarte mulți elevi și pionieri.

Cei peste 250 jucători de tenis de masă, dintre care peste 70 fete, se perindă prin sala cu cele două mese la care se joacă pînă seara tîrziu.

Unitatea de pionieri are și campioni care fac jocuri demonstrative și-i îndrumă pe începători. Pionierul Florin Rentea clasa a VII-a B îi arată lui Tudor Gheorghe clasa a VII-a B un serviciu corect.

Se apropie Ziua păsărelelor...

Cu fiecare zi ce trece, ghioceii și brîndușele se ivesc de sub zăpadă. Și florile și voioșia păsărelelor ne vestesc apropierea primăverii. Pentru păsărelele folositoare ca, sticletele (care mănîncă într-o zi o cantitate de insecte egală cu greutatea corpului său) ciocănitoarele, graurii, presurile, trebuie să ne îngrijim să le facem cuiburi. Ele, fiind păsările folositoare, distrug insectele dăunătoare, omizile, aducînd mari foloase omului.

Pentru micii tehnicieni, de la cercul de tîmplărie, construirea cuiburilor pentru păsărele este acum o treabă serioasă. In rîndurile de mai jos veți vedea cum se construiește un cuib artificial pentru păsărele. Iată ce unelte trebuie să avem. Un fierăstrău și o daltă, o rindea și un burghiu, un ciocan și un clește. Materialul de care avem nevoie putem să-l luăm de la o lădiță mai veche. Scîndurelele pe care le folosim trebuie să aibă următoarele dimensiuni: fețele 30 cm lungime, 18 cm lățime și 2 cm grosime. Părțile laterale: 25 cm lungime, 14 cm lățime și 2 cm grosime. Părțile laterale pot fi înlocuite cu placaj. Apoi facem fundul cuibului cu dimensiunile: 18 cm lungime 14 cm lățime și 2 cm grosime. Acoperișul îl facem din două bucăți, cu dimensiunile: 16 cm lungime, 18 cm lățime, 1 cm grosime. Toate aceste părți se leagă prin cuie mici. Pe partea din față se face orificiul de intrare. Mai jos se fixează un bețișor, locul de odihnă al păsărelelor.

Cuiburile păsărelelor le fixăm pe o stinghie și apoi în copaci.

Se știe că păsărelele pădurii sînt mai fricoase. De aceea, pentru ele vom lucra un alt model de cuib. Un model pe care îl fac pionierii sovietici.

Cuibul se face dintr-un trunchi de lemn de foc. Trunchiul, rotund, se despică în două, apoi cu o daltă semirotundă se face scobirea fiecărei jumătăți a trunchiului. După aceea una din părți o fixăm de stinghia pe care o prindem de copac. In cealaltă parte facem cu burghiul o gaură pe care o vom pili — aceasta va fi intrarea. Cînd cele două jumătăți ale trunchiului sînt pregătite se prind în cuie. Așa, trunchiul va părea netăiat. Mai avem de făcut acoperișul căruia îi lăsăm streașină în toate părțile și fundul cuibului. Le fixăm și pe acestea și cuibul artificial este gata. Iată dimensiunile necesare: lungimea trunchiului să fie de 40 cm iar diametrul scobiturii pe care o facem în interior să fie de 11,2 cm ca păsărelele să-și poată face cuibul.

Cu aceste îndrumări, puteți începe construirea cuiburilor de păsărele. Vă dorim succes și, nu uitați că Ziua păsărelelor se apropie!

Prof. ALEXANDRU REPAN
Cercul de tîmplărie și sculptură în lemn de la Palatul pionierilor din București

Oră de istorie

de Létay Lajos

O fetiță și-un băiat
Merg pe-acelaș drum la școală,
Rîd și calcă îndesat
A omătului beteală.

Ulița e numai gheață,
Cad, se dau de-a dura-ghem·
Hai !·.. Că azi de dimineață,
Știi, „istorie" avem.

...Eu mi-nchipui ce-o să fie:
Stau cu toții așteptînd
Ca istoria cea vie
Să se depene pe rînd·

Dascălul mai socotește,
Chiar de știe cartea-ntreagă,
Cum să spună, școlărește,
Să-l asculte, să-nțeleagă.

Pe copii îi lasă apoi
Să vorbească fără frică —
Vorbele răsar șuvoi,
Ei păduri de mîini ridică:

— Eu, și eu am fost la mare,
Haine noi am azi la școală,
Patrie avem și soare —
La răspuns ei dau năvală.

— Tata e fruntaș demult,
Ne-am mutat în casa nouă —
Vorbe, rostogol, tumult,
Una-i gata și-ncep nouă..·

Zi mai mîndră, mai frumoasă
N-am văzut și n-oi vedea:
Ei vorbesc de noua casă
Și-nțeleg „istoria".

În romînește de
ION BRAD

Mai tare ca moartea

Scenă din film

În timp ce lucrau la filmul „Pavel Korceaghin" regizorii A. Alov și N. Naumov au descoperit printre materialele ce le studiau și un impresionant document, necunoscut încă, referitor la primul Congres al Comsomolului leninist. Documentul conținea cuvîntarea micului delegat al tineretului din teritoriul cotropit de gărzile albe, care ajunsese la Congres. Acesta, primejduindu-și viața în fiecare clipă, reușise să se strecoare printre albi, printre fronturi și să ducă la Congres cuvîntul tineretului comunist din teritoriile cotropite, solidar cauzei revoluției. Documentul a folosit regizorilor amintiți ca punct de plecare, pentru noul film „Mai tare ca moartea".

Tineretul din depoul de cale ferată al unui oraș ocupat de albi trebuie să-și aleagă delegații pentru Congres. Cînd un muncitor comunist mai bătrîn întreabă cine ar vrea să fie trimis delegat, tot grupul de tineri face un pas înainte: fiecare ar fi vrut să transmită cuvîntul tovarășilor săi către Congres. Sînt aleși în cele din urmă trei delegați din care să poată ajunge măcar unul: muncitorul Feodor, muncitoarea Nastia și Mitia, gimnazistul. Pe drum li se alătură vagabondul Chiștoc și Mașa — victimă a unei case de toleranță pentru aristocrați. Cei cinci se vor despărți și reîntîlni de nenumărate ori, hăituiți de gardiștii albi, călătorind clandestin pe trenuri civile și militare, pe jos, mereu sub amenințarea morții și mai ales a imposibilității de a ajunge la Moscova, la Congres. Viața, toată ființa lor există în funcție de un singur gînd: Congresul! Cînd Mitia cade împușcat și rămîne în urma tovarășilor săi fugăriți de albi, el nu poate concepe că s-ar putea să moară înainte de a ajunge la Congres de asta le spune: „Eu mă odihnesc puțin... Vă voi ajunge, duceți-vă! Mitia însă moare. Vor muri și Mașa și Nastia. Ajung însă la Congres, frîngînd imposibilul, doar Feodor și așa de simpaticul și descurcărețul Chiștoc. Țelul său însă a fost atins cu nenumărate sacrificii... Cuvîntul tovarășilor din spatele frontului a ajuns să fie cunoscut la Congres. Tineretul de acolo e de partea Revoluției! Tot filmul este străbătut de un patos revoluționar și romantic cum în puține altele se poate descifra. E tinerețe, dăruire pentru cauza Revoluției fără ca nicăieri să ai senzația de lucru făcut dinainte, de ieșire în afara vieții, încît parcă asistăm direct la evenimente. Filmul adaugă o pagină nouă la istoria revoluției, la contribuția tineretului pentru triumful ei. Pe dedesubtul țesăturii de imagini străbate atîta copleșitor umanism, atîta dragoste de viață, de om, de dreptate, atîta înverșunată ură împotriva a tot ce-i vechi încît imaginile propriu-zise sînt numai o parte din mărturia directă a sacrificiului tineretului leninist pentru patrie, pentru cauza comunismului.

GEORGE MUNTEAN

CUTIA CU SCRISORI

Sentimentul de dragoste față de patria dragă, vibrează în inimile fiecărui bun cetățean încă de la o vîrstă crudă. Printre poeziile sosite la redacția noastră se află multe în care micii creatori își exprimă acest sentiment. Admiri patria ca cetățean al ei și începi, sub impulsul tainic al darului creator, să-i dedici versuri. Nu poți cînta patria ruptă de sensul luptei poporului.

Mulți dintre micii creatori au înțeles un lucru: patria de azi e cea visată veacuri la rînd de oamenii muncii, de cei care au fost ținuți în neagră mizerie de stăpînitori.

„Azi, cei din fabrici și uzine,
Nu, nu mai duc lipsă de pîine,
Nu mai duc griji și nici nevoi!
Destul au fost flămînzi și goi.

Așa scrie Cornelia Albu din Craiova în poezia „Patria mea". Înțelegînd ceea ce este nou și bun în patria noastră, Monica Bercovici din București, Școala medie 19, scrie:

„Iubesc al țării cer, al ei pămînt
Al păcii steag, ce flutură în vînt,
Și steaua ce pe stemă-a apărut,
Și-al muncitorilor partid neîntrecut",

Versurile citate dovedesc talent și o gîndire mai profundă decît a multora din cei ce ne scriu.

Dar printre micii poeți sînt mulți care nu pătrund înțelesul noii patrii. Ei rămîn la o patrie pastorală, văzută superficial, cum a fost cîntată de mulți dintre poeții vechi.

Mai sînt o categorie de poezii: autorii lor spun lucruri adevărate, frumoase, dar cărora nu le dau strălucire poetică. Spicuim un exemplu din poezia lui Constantin Raț, com. Pomi, raionul Șomcuța Mare:

„Muncitorii se întrec
În produse cît mai multe
Și mereu ei te iubesc
Că le dai condiții bune".

Dragi copii, voi trebuie să vedeți și patria care v-a creat condiții minunate de învățătură, în care prin grija partidului drag vă puteți îndeplini orice vis. Poezii despre patrie ne-au mai trimis și: Maria Barbu, com. Pomi, raionul Șomcuța Mare; Marin I. Stan, Bascov, reg. Pitești; Nicolae Toma, Lăpușul Romînesc; Constantin Sterian, com. Osmancea, reg. Constanța; Marin Gh. Teașcă, com. Plopeni, reg. Constanța; Sever Vătuiu com. Degerați, reg. Craiova; Ițic Șmilovici, Școala de 7 ani nr. 4 din Botoșani; Iulia Muha din Roman; Carmen Velicu, com. Rîioasa, raionul Tr. Măgurele; Marin Neacșu, Școala 31 mixtă, București; Aurelia State, clasa III-a, Școala de 7 ani nr. 176 București; Aurelia Panea, Școala nr. 1 Curtea de Argeș; Ion Gheorghe, com. Hulubești, raionul Găiești, reg Pitești; Vasile D. Ungureanu com. Ionești, raion Băbeni, reg. Pitești; Silvia Matei, com. Ibănești, raionul Reghin, Maria Malai, Cluj; Teodora Dunăreanu Fetești, reg. Constanța. Ceea ce am spus despre poeziile dedicate patriei este valabil pentru voi toți.

PĂMÎNT — MARTE

(Continuare din nr. trecut)

SECRETUL CANALELOR DE PE MARTE

După încercarea neizbutită de pe Deimos, avu loc o consfătuire la care fu admis și Borka, firește, în calitate de simplu asistent. „Săgeata" avea să poarte acum întreg grupul de exploratori spre cercetarea lui Marte. Fu ales ca prim itinerariu ecuatorul planetei, regiune pe care o bănuiau a avea clima cea mai apropiată condițiilor de viață, Se puse și problema pazei lui „Orion". Fiodor Ivanovici propuse ca unul sau doi din exploratori, să rămînă pe loc. Fiecare protestă. Cine oare ar fi renunțat la o expediție atît de interesantă? Se hotărî atunci, în unanimitate, ca Orion să fie înconjurat de un cîmp electric magnetic de înaltă frecvență. Acest cîmp putea ține la distanță pe eventualii nepoftiți care ar fi putut cauza un rău rachetei. Totodată, aparatele de pe „Săgeata" aveau să fie în necontenită legătură cu „Orion" care, în caz de primejdie, putea semnala printr-un cod alcătuit dintr-o gamă de sunete și semnale luminoase.

Era ora 10 (ora Moscovei) cînd „Săgeata" se stabili pe traiectoria ecuatorului marțian zburînd cu o viteză redusă la cîteva mii de stînci roșietice și licheni albăstrui. „Săgeata" funcționa perfect iar condițiile de presiune și temperatură din cabina rachetei făceau ca zborul să fie aproape nesimțit.

— Fiodor Ivanovici — anunță Egor — ne apropiem de zona mai deasă a „Canalelor de pe Marte". Cred că ar trebui să ne lăsăm mai jos.

— Atenție, ne vom apropia la 100 de metri de sol și vom urma traseul unui canal — îi preveni șeful expediției!

— Seamănă mai mult a șosea decît a canal — exclamă unchiul Stepan. Uite, ce lățime! Cel puțin 2 km! Fiodor Ivanovici, e o șosea în toată regula! N-am putea coborî pe sol?

Săgeata făcu, în curînd, contact cu solul. Șenilele, fabricate dintr-un material foarte rezistent dar, în acelaș timp, foarte elastic rulară lin pe o șosea de o netezime perfectă.

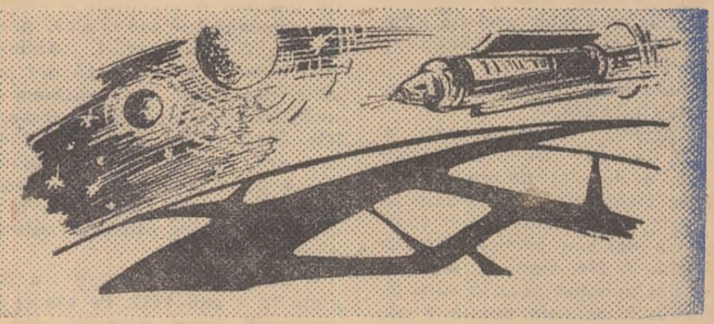
— Îmbrăcați scafandrierele! — ordonă Fiodor Ivanovici.

— Trebuia să ne așteptăm la asta după descoperirile făcute pe Phobos și Deimos. Totuși, e atît de ciudat! Atît de necrezut! — Egor Egorovici cu toată firea lui calmă și oarecum rece, nu mai înceta să se minuneze.

Șoseaua era alcătuită dintr-un material dur, negru, dar care, nu era metal ci, un material plastic.

— Trebuie neapărat să analizăm un asemenea material peste care au trecut probabil milioane de ani fără ca să-l deterioreze — spuse unchiul Stepan.

— E ciudat, cum de nu au acoperit lichenii șoseaua? — se miră Sofia Ivanovna.

Se îndreptară spre marginea dreaptă a șoselii. Aici se ridicase un zid de licheni ca un val ce s-ar izbi de țărm. O parte din mușchi care, într-un fel sau altul, se apropiase de marginea șoselei, zăcea uscat și îngălbenit.

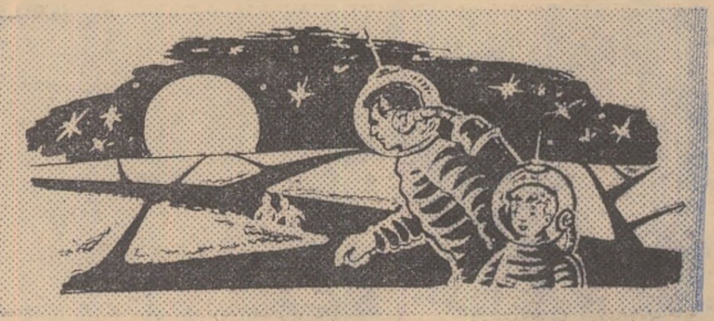
— Se pare că materialul din care e alcătuită șoseaua a fost impregnat inițial cu o substanță ierbicidă — își dădu singură răspunsul Sofia Ivanovna la întrebarea dinainte.

— E normal — interveni Egor Egorovici care auzea prin cască monologul Sofiei Ivanovna. — Șoseaua asta e largă de peste 2 km. Se pare că sînt altele și mai late. Ar fi fost imposibil de întreținut dacă nu s-ar fi recurs la mijloace perfecționate.

Exploratorii se întoarseră pe „Săgeata". Stăteau uimiți și tăcuți în cabina rachetei.

— Iată deci secretul canalelor de pe Marte — rupse tăcerea Egor Egorovici.

— Și acum, ce facem?

Întrebarea asta se afla pe buzele tuturor ca și răspunsul ei. Drumul trebuia continuat, de astă dată pe șosea. Unde avea să-i ducă?

Era noapte marțiană cînd „Săgeata" o porni din nou la drum luminînd șoseaua cu farurile ei puternice.

(Va urma)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", tel. 17.60.10, 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli